

Фридрих опустошаваше с войските си Тракия и Долна земя, даваше уклончиви отговори на българите и отлагаше общото нападение срещу Визанс.

От въртящите се на жаравата шишове идеше примамлив мирис. Песяците приготвяха кучетата за връщане, вързвайки ги на чифтове. Слуги брояха убития дивеч и пълнеха кошовете.

— Ех, че приятно пътуване кара Червената брада през тая хубава есен из равна Тракия... — изведнъж каза Иванко. — Да е отнякъде да подуши каква миризмица иде от печеното, ще му приседне коравия хляб, дето го гълта сега с гола вода...

Той се изсмя гръмогласно и погледна към Асена. Всички неволно отпразвиха очи към замисленото му чело, Царят дигна глава, леко се усмихна и каза:

— Догодина свършва примирието ни с ромеите... Може да намериме Червената брада още във Филиповград...

Общ смях огласи гората.

— Но това няма да трае дълго, — добави Асен като огризваше със зъби една заешка плешка. — Вярвам, че до зимата Фридрих ще определи поведението си. Ако се откаже от борбата си с Визанс и си дигне войската — тогава ще почнем сами.

От хъм по-младите екна буйна ловджийска песен.

Че си земах коне и соколи,

По соколи хърти и загари,

Че си ходих по гора по лова...

— От где имаш този хубав смарагд? — попита отново Мария, и надникна любопитно към ръката на Иваница, който стоеше от дясната ѝ страна и пиеше с купата си светло искрящо вино.

Момъкът остави купата, погледна девойката и мъка се изписа по лицето му.